

fornuftige Folk, der have holdt paa Bankhæftelserne og de til disse knyttede Retigheder, og som ikke have solgt disse for nogle faa Øre, eller hvad man nu har ansat deres Værdi til, ogsaa skulle have Erstatning, fordi de have Bankhæftelser. Den Omstændighed, at de ikke have solgt dem, er ikke tilstrækkelig Grund til at undtage dem fra den almindelige Regel. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem maa nøjes med at fremsætte sine smukke Ønsker og derigennem vinde baade Anseelse og Tillid hos de Mennesker, der synes, det er smukt at faa Grundbyrderne afløste paa billig Vis, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem maa haabe paa at faa en saadan Lov igennem. Naar det ærede Medlem henviser til Jordebogsaftigerne og lignende, maa jeg sige, at jeg tror, at der er den Opfattelse hos mange Medlemmer i dette og det andet Ting, at det er en ret farlig Vej at komme ind paa, at afløse Jordebogsaftigen, der maaske delvis er i privat Eje. Jeg tror, at en saadan Afløsning absolut ikke paa nogen Maade kan begrundes, undtagen naar man vil anvende det til Agitation, og den Tanke, haaber jeg, er saare langt fra det ærede Medlem.

Dernæst skal jeg henvende nogle enkelte Ord til den højtærede Justitsminister angaaende Spørgsmaalet om Aktionærernes Ret. Jeg mener, at det selvfølgelig kan lyde meget demokratisk, at de have Ret til at bestemme, hvad der skal ske i Selskabet, og under ordinære Forhold er der heller intet i Vejen derved. Men de Herrer og den højtærede Minister ogsaa kende sikkert Forholdene i Aktieselskaber. De vide, hvilken flydende Masse Aktionærerne som oftest ere, og at Aktierne ved Generalforsamlinger i et Øjeblik pr. Delegation eller paa anden Maade ofte ere hobede op paa ganske enkelte Hænder, som have Interesse i at vende Aktieselskabet i en eller anden Retning i det givne Øjeblik. Og den Fare, som ikke vedkommer os, for saa vidt det drejer sig om et privat Selskab, kan blive afgørende stor, naar vi staa overfor en Nationalbank. Det forudsættes netop i dette Forslag, at dens Aktier skulle forøges med indtil 27 Mill. I den Retning have vi jo før for et Selskabs Vedkommende, som jeg nu ikke skal nævne, set, hvorledes man, ved en ny Emisjon af Aktier og Obligationer, har søgt netop ved en Ophobning af Aktier paa enkelte Hænder at gøre en smuk lille Finansoperation, som var til Skade for vedkommende Selskab, hvis Aktier bleve emit-

terede. Naar vi gaa denne Vej, kan det derfor være meget rigtigt, at Aktionærerne faa en større Myndighed, men vi maa i hvert Fald ogsaa overveje, om det ikke var rigtigt at bestemme, enten at Aktionærerne ikke kunne stemme pr. Delegation, altsaa som fraværende, eller ogsaa at der i hvert Fald sættes et vist Maksimum for de Stemmer, der kunne samles paa een Haand. Jeg gentager, at for mig staa det som en Fare, hvis udenforstaaende Aktionærer i et givet Øjeblik kunne lede Nationalbankens Generalforsamling i en for Bank og Stat uheldig Retning.

Saa kommer det allersidste Spørgsmaal, i hvilket jeg skal tillade mig at appellere til den højtærede Justitsminister, ikke saa meget som Justitsminister som i Egenskab af Jurist, og jeg vil ogsaa gerne rette Spørgsmaalet til det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) og andre, som interessere sig for juridiske Ting. Det angaar den Overenskomst, hvorved Staten som den ene Kontrahent forpligter sig og Nationalbanken paa den anden Side forpligter sig gennem sit Repræsentantskab og sin Direktion. Jeg vil da gerne spørge — jeg svarer ikke selv, for jeg kan ikke svare derpaa i Øjeblikket —: Kan Repræsentantskabet binde Aktionærerne? Sagen er jo den, at det Repræsentantskab, der nu sidder, er et selvsupplerende Repræsentantskab. Med andre Ord, det er — ganske vist med Fornylse af levende Personer — realiter det samme Repræsentantskab, som blev sammensat, da Banken opstod, et Repræsentantskab, som fik Magten, saa længe Oktrojen varer, men heller ikke længere. Spørgsmaalet er da, om de menige Aktionærer nu ikke kunne sige: Have vi ikke Ret til selv at bestemme Brugen af vor Formue? De ønske maaske, da Oktrojen er given for 90 Aar, at Selskabet skulde likvidere. Der kunde jo tænkes nogle kvævulantagtige Personer, der vilde rette det Spørgsmaal og mene, at Nationalbankens Repræsentantskab ikke kan binde dem, fordi Repræsentantskabet er en Institution, som bestaar fra Oktrojens Dannelse indtil 1908 og dermed er gaaet ud af Verden. Saa bliver da Spørgsmaalet, om disse Repræsentanter kunne binde Selskabet efter den Tid. Det er blot det Spørgsmaal, jeg vilde henstille til Justitsministerens Overvejelse, for det vilde jo være ganske forfærdeligt, hvis vi, naar vi havde vedtaget Bankloven, skulde til at have en Højesteretsdom for, hvorvidt over-